

Driemaandelijks

DE ONTMIJNER

Tijdschrift

van de Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30 - TERVUREN

P. C. R. 7537.94 - - Telefoon : 57.31.64

REDACTIE

ALB. GIRAUDLAAN, 105, SCHAERBEEK

— Telefoon : 16.00.73 —

ELFDE JAARGANG - N° 2.

APRIL 1957.

Vrolijk Paasfeest, vrienden ontmijners !

APRIL !

In hof en boomgaard is de grond licht gepoederd, dank zij de goede zorgen van onze vrienden de appelaars, de perelaars, de kerselaars en de pruimebomen..... die hun sneeuwwitte bloemblaadjes laten vallen.

Men zou zeggen dat de ganse aarde in zuiverheid baadt en een nieuwe frisse ziel wil terugvinden, gelijk aan deze van onze plechtige communicanten, die weldra zowel in onze kathedralen als in de nederigste dorpskerken hun geloof en hun onschuld zullen bezingen.

En terwijl de klokjes van de eerste tijlozen in stilte de komst van de lente aankondigen, bezingen de klokken van onze kerken met luider stem hun terugkomst van Rome en werpen hun eieren en snoeperijen in de hovingen van brave kinderen, en meisjes en jongetjes zijn dol van pret omdat ze zo rijkelijk werden bedeed.

Weet ge dat de Paastraditie van land tot land verschilt ?

Het jong volkje in Duitsland — voornamelijk in Pruisen — kent de klokken van Rome niet, maar wel de Paashaas, die allerlei geschenken brengt.

Op de Poolse buiten komt een priester de familietafel zegenen, waarop een gebraden lam prijkt. Daarenboven wil een oude gewoonte dat men op die dag de vrienden en kennissen met water besproeit..... tot grote ontsteltenis van de vreemdelingen.

In zekere streken van Rusland — vooral in de Oekraïne — komt de vogelhandelaar met Pasen op de markt en rangschikt rondom zich een hele hoop vogelkooien, waarin vinken, huismussen, goudvinken hun vleugels slaan en verschrikt tegen de wanden vliegen.

Aanstands staan talloze nieuwsgierige kijkers rond de vogelkoopman.

Iemand vraagt :

— Hoeveel kosten die vogels ?

— De huismussen 10 copecks, de andere 15.

De liefhebber komt vooruit en naar gelang de inhoud van zijn geldbeurs, bestelt hij vier, vijf, tien vogels.

Een voor een krijgt hij ze in de handen. Hij neemt ze, verwijdert zachtjes zijn hand, waarin de kleine gevangene beeft, en zegt hem :

« Wees vrij ». »

En blij neemt de vogel zijn vlucht..... De omstanders slaan hem lang gade in de ruimte.

De koper voelt zijn hart jagen en gaat weg, overtuigd dat hij een goede daad heeft verricht.

Van al die Paasgebruiken ken ik er geen enkel, dat lieflijker is dan deze Russische gewoonte.

Welk schoon beeld van de vrijheidsgedachte, die met dit grootste feest van het jaar zo nauw verbonden is.

De Belgische Ontmijners te Londen

door onze vriend, adjudant Bertrand.

Op 6, 7 en 8 oktober jl. was onze Verbroedering de gast van de « Royal Engineers Association » (Bomb Disposal Branch) te Londen.

Ze was op deze plechtigheden vertegenwoordigd door :

Dr PRIGNON, voorzitter van de afdeling Luik ; kameraad VANCLEVEN van de afdeling Oost-Vlaanderen en kameraad BERTRAND van de afdeling Brabant, vaandrig. Zoals het behoorde was onze roemrijke vlag van de partij en maakte voor de eerste maal de tocht over het Kanaal mee. Alleen Dr PRIGNON had reeds tevoren de luchtdoop gekregen.

Op 6 oktober te 7 uur 's morgens namen we het vliegtuig te Melsbroek. Ik zou U niet kunnen zeggen waarom we zo vroegtijdig vertrokken. Onze vriend VANCLEVEN was met het organiseren van de reis belast en had er aldus over beslist. Het was een echt hondenweer en VANCLEVEN, die een man is met gezond verstand, had een regenscherm van groot model meegebracht. Onmiddellijk was ik gerustgesteld en zegde « mijn goede BERTRAND, we hebben niets te vrezen met zulke valscherms ».

We namen plaats in een prachtige DC 6 en Dokter PRIGNON gaf ons uitstekende raadgevingen. Het vliegtuig begon te zakken en ik kreeg hartzeer, wanneer plots ons ontbijt, dat we op de knieën hielden, een mengsel werd van koffie, jam, eierkoek en suiker. Het toestel had, naar mijn mening een val gedaan van ten minste 200 meter. Dr PRIGNON legde ons uit dat het hier om een luchtgat ging en dat we niet meer dan 25 meter waren gedaald.

Aankomst op het vliegveld van Londen. - Majoor MEAD verwelkomde ons en een uur later waren we in een prachtige villa, waar we werden ontvangen door Mevrouw MEAD en haar zeer lieflijke dochter.

Voor het noenmaal bezochten we Londen en het kasteel van Windsor, waar we een hele dag zouden kunnen vertoefd hebben, maar de uurrooster was helaas nauwkeurig opgesteld en we konden niet in bewondering blijven staan voor de Sint-Joriskapel met haar grafmonumenten van de laatste koningen, noch voor het standbeeld van onze koning Leopold I.

Door deze lange wandeling te voet hadden we honger gekregen en met onverholven vreugde gingen we terug naar het huis van Majoor MEAD, waar een lekker noenmaal ons was bereid door Mevrouw en Juffrouw MEAD.

Tijdens de namiddag hielden we ons bezig met de briefwisseling en onze vriend VANCLEVEN stuurde voor zijn rekening alleen 22 prentkaarten op.

's Avonds waren we uitgenodigd in de « The Chevrons Club » in het centrum van Londen : prachtige ontvangst, onze Engelse vrienden waardig.

Aan de ere tafel hadden plaatsgenomen :

Brigadier H. H. Bateman, CBE-DSO-MG Branch President ;

Majoor-Generaal H. Bainbridge, CB-CBE Chairman REA .

Majoor Ch. H. Chapple, President of Bomb Disposal ; en vele andere hogere officieren van het Engels Leger.

Enkele redevoeringen werden gehouden. Daarna voerde Dr Prignon het woord om onze Engelse vrienden te danken voor de prachtige ontvangst. Majoor Hunt en zijn echtgenote - die voorzeker voor onze ontmijners geen onbekenden meer zijn - wachtten op ons in de club. Het banket werd gevolgd door een gezellige danspartij, waarop iedereen het als een aangename plicht aanzag te dansen met Mevrouwen Hunt en Prignon.

Daar ik crêpe-zolen droeg was het mij zeer moeilijk hieraan mee te doen. Al wat ik kon doen was op de voeten trappen van mijn partnerin. Mijn vriend Emile was gedurig op de piste en hij kon, dank zij zijn kennis van de Engelse taal, gemakkelijk met zijn danseres een praatje slaan.

Kort nadien, scheen het me dat hij in « zwarte gedachten » was verzonken. Daar ik de oorzaak hiervan niet kon gissen, ging ik bij Mevrouw Hunt te rade, die hierop evenmin een antwoord wist te geven. Plots had ik de sleutel van het raadsel gevonden. Ik zag Emile onze groep verlaten om enkele jonge dames te gaan vervoegen en zich met eerbied neder te buigen voor een schone lady, stijl Joséphine Baker, met wie hij onmiddellijk ten dans ging.

Maar Mevrouw Vancleven mag gerust zijn. Emile drong niet verder aan en zijn « zwarte gedachten » waren spoedig verzwonden.

De feestavond nam vroeg een einde om iedereen de gelegenheid te geven op een redelijk uur naar bed te gaan.

Wij moesten nog twee uur per metro reizen om bij onze vrienden Hunt aan te komen. Het is onnodig, denk ik, in bijzonderheden te treden over de ontvangst, die ons hier wachtte. Ze was effenaf onvergetelijk.

's Zondags brachten we een bezoek aan Groot-Londen. Majoor Hunt ontpopte zich als een eerste klas-gids. Om 13 uur werden we ontvangen ten huize van Majoor Chapple. We brachten verder de

avond door bij onze vrienden Hunt, waar Mevrouw, alhoewel door griep aangetast, ons blijk gaf van haar talenten als pianiste.

Helaas, ook aan de heerlijkste dingen komt een einde.

's Anderdaags keerden we per vliegtuig terug naar Brussel, ik met ons vaandel, Emile met zijn regenscherm.

Dr Prignon, kameraad Vancleven en ikzelf danken uit ganser harte de Engelse Verbroedering der Ontmijners, alsmede de families Mead en Hunt voor het zeer aangenaam verblijf te Londen.

« BELGIE EERST »

De nationale secretaris van het V.O.V. 40/45 meldt ons dat vanaf Mei e. k. het blad « België eerst » niet meer zal verzonden worden naar de leden, die hun bijdrage niet betaalden.

Ten einde iedere moeilijkheid of onderbreking in de regelmatige toezending van het blad te vermijden, vraag ik dringend aan al onze kameraden ontmijners, die tot op heden met hun jaarlijkse bijdrage niet in orde waren, onmiddellijk 40 fr. te storten op postrekening nr 5737.94 van de Verbroedering der Ontmijners van België, 30, Sint Jansstraat te Tervuren.

Vriend ontmiijner, dank U.

Doorheen onze Afdelingen

AFDELING BRABANT.

In ons nummer van Januari jl. werd de oprichting gemeld van een damesafdeling, onder voorzitterschap van onze lieftallige Meter, Juffrouw Sevrin.

Onder de vrouwen, die onmiddellijk de oproep van de Voorzitster hebben beantwoord, bevond zich eveneens Mev. Closset, wier naam door een spijtige vergetelheid niet werd genoemd.

Het is me bijzonder aangenaam dit verzuim te herstellen.

De afdeling Brabant heeft haar maandelijkse vergaderingen hervat in het lokaal « Café des Brasseurs », Boterstraat, te Brussel.

Te vergeefs heeft men er gewacht op de kameraden Baptista, Baeck en Defat. We hopen dat ze allen zullen aanwezig zijn op de vergaderingen van April en Mei.

Het is van zeer groot belang de toegewijde secretaris George onze volledige steun toe te zeggen voor de organisatie van onze algemene vergadering, die op 16 Juni e. k. te Schaarbeek zal plaats hebben.

AFDELING OOST-VLAANDEREN

In tegenstelling met wat in ons vorig bulletin werd vermeld is het adres van onze kameraad Vancleven als volgt : 5, Elyseese Veldenlaan. Het opgegeven nummer 1 was dus onjuist.

**

Onze secretaris, dhr Minne G., wiens gezondheid de laatste tijd veel te wensen overliet, heeft ontslag ingediend om persoonlijke redenen.

Het is ons een aangename plicht hem en zijn moedige echtgenote ten zeerste te danken voor al de diensten, die ze ons gedurende tien jaar hebben bewezen.

We wensen onze vriend Minne een spoedig en volledig herstel.

Op 3 Maart jl. werd onze nieuwe secretaris, adjudant L. De Smet, Maïsstraat, 105, Gent, voorgesteld en gekozen.

Indien ge inlichtingen nodig hebt, wend U dan in vertrouwen tot hem.

Hij zal U in de mate van het mogelijke helpen. Desgevallend zal hij uw aanvraag aan de bevoegde personen overmaken en U van het verloop uwer zaak op de hoogte houden.

**

Op 12 Mei e. k. zal een gedenkplaat worden onthuld in de Ontmijnersstraat te Gent.

Deze plaat in ceramiek werd gemaakt door de Gentse kunstenaar M. Pauwels.

Dit werk viel zo in de smaak dat de beheerraad van onze Verbroedering onmiddellijk vier gelijkwaardige platen bestelde, die dus in de Ontmijnersstraten resp. te Gent, Jette, Blankenberge en Sint-Andries-bij-Brugge zullen aangebracht worden.

Op ons verzoek maakt dhr. Pauwels voor het ogenblik een asbak met badge, die op onze algemene vergadering van 16 Juni te Schaarbeek zal te koop gesteld worden.

**

VERBROEDERINGEN 40/45 VAN DE GENIE EN DE ONTMIJNERS TE GENT. EEN ZEER GESLAAGD FEEST

Dank zij de zeer bedrijvige verbroedering 40/45 van de Genie en de Ontmijners, afdeling Oost-Vlaanderen, werd met veel succes een non-stop-avond belegd in de lokalen van de V.V.V. te Gent.

Dhr Leys, voorzitter van de Genie, heette de zeer talrijke aanwezigen hartelijk welkom en dankte de vele schenkers van prijzen voor de tombola.

Bij afwezigheid van dhr De Backer, voorzitter van de Ontmijners, belet door het afsterven van zijn

schoonvader, legde dhr Vancleven in het Nederlands de nadruk op de aard van de tombola, dankte de edelmoedige gevers en in het bijzonder Mev. Hamerlynck, die heel alleen, reeds 68 loten van de 200 had gegeven.

De organisatie van de tombola stond onder leiding van dhr Wyckaert, ondervoorzitter van de Genie, in zijn taak bijgestaan door de secretarissen van de twee Verbroederings, dhr Van Ballaert en Minne.

Het hoogtepunt van de avond was de non stop-show, verzorgd door de groep Madyvon : plezierige sketches, allerlei liederen, instrumentale intermezzi melodieën volgden elkaar in wisselend tempo op. Het orkest stond onder leiding van M. Vandamme.

Het geheel was flink verzorgd en de prachtige fluorescente kostumering oogstte een welverdiend succes.

Na de tombola werd het feest met een zeer gezellige danspartij voortgezet, die duurde tot in de kleine uurtjes.

In één woord, het feest was uitermate geslaagd en al de aanwezigen gaven reeds rendez-vous voor volgend jaar.

Generaal Timperman en zijn dame, kolonel Terlin en dhr Demaere, stichter en oud-Voorzitter van de Verbroedering der Genie, luisterden het feest met hun aanwezigheid op.

ONZE BEHEERRAAD.

Onze beheerraad hield regelmatig zijn maandelijke vergaderingen onder voorzitterschap van generaal Sevrin.

Waren op deze vergadering aanwezig : de majoor Samyn en Bonmariage, commandant George, kapitein Cogneau, Dr Prignon, dhr Vancleven, Bertrand, Itters, alsook onze toegewijde secretaris Baents.

Tijdens deze vergaderingen hield de raad zich voornamelijk bezig met zekere gevallen van onze wezen, alsook met de hulp aan sommige vrienden-ontmijners.

Ook werd het plaatsen van gedenkplaten in de Ontmijnersstraten van Jette, Gent, Blankenberge en Sint Andries-bij-Brugge, in het vooruitzicht gesteld.

En ten slotte werd beslist dat de eerstkomende algemene vergadering op 16 Juni 1957 te Schaarbeek zou doorgaan. Te gepasten tijde zullen nadere inlichtingen hieromtrent bekendgemaakt worden.

VOORLOPIG PROGRAMMA VAN DE ALGEMENE VERGADERING. OP 16 JUNI 1957 TE SCHAARBEEK.

- 9 uur 15. — Verzameling in de Paleizenstraat (kop van de stoet aan nummer 130, ter hoogte van de Liedtsplaats).
- 9 uur 30. — Vertrek.
- 10 uur. — Plechtige Mis in de Kerk van de HH. Joannes en Nikolaas (Haachtse steenweg, Louis Bertrandlaan) ter nagedachtenis van de in bevolen dienst gevallen Ontmijners.
- 11 uur 15. — Ontvangst op het gemeentehuis door Volksvertegenwoordiger F. Blum, burgemeester van Schaarbeek.
- 12 uur 30. — Algemene Vergadering in de Dancing-Palace, Van Ysendyckplaats.
- 14 uur. — Democratisch noenmaal in de salons van de Vriendenkring der Onderofficieren van de Prins Boudewijnkazerne.

De Afdelingen worden verzocht het vermoedelijk aantal deelnemers ten spoedigste aan ons algemeen Secretariaat, Sint-Jansstraat, 30, te Tervuren, kenbaar te maken.

In Gezelschap van onze Ontmijners

UITTREKSELS UIT DE BELGISCHE PERS.

**De diensten, die door het Leger aan de Natie be-
wezen werden.**

De ontmiijningsdiensten zijn overgegaan tot het wegnemen of onschadelijk maken van ongeveer 300 ton ontploffingstuigen, overblijfsels uit twee wereldoorlogen.

Uit het dagblad « La Meuse »

Op de speelplaats van de school, Vredestraat, te Saint - Nicolas - bij - Luik, heeft men 34 minuten schrik beleefd.

Om een bom van 500 kg, verborgen onder gleis-
aarde, onschadelijk te maken, moest men een put
van 7 meter diepte graven. De fusée aan de staart
werd zonder moeite losgevezen. Zulks was niet
het geval met de fusée die zich in de neus van de
bom bevond. Kommandant Dohet bemerkte dat ze
dieper zat dan men eerst had gedacht en wan-
neer men ze had losgevezen zag hij ontsteld dat
niet alleen de slaghoed was gebarsten, maar dat
ook de ontploffingsstof er uitvloeide.

Een lichte wrijving zou een ontbranding tot ge-
volg kunnen gehad hebben.

Daar kwam gelukkig niets van en 34 minuten la-
ter was de bom niet meer gevaarlijk.

Uit het dagblad « La Dernière Heure ».

EEN AMERIKAANSE BOM VAN 1.000 kg OPGEDOLVEN TE EVERE.

Het peloton van de Brabantse Ontmiijningsdienst
van het leger gekazerneerd te Duisburg-Polygoon,
werd gewaarschuwd en 's namiddags gingen enkele
ontmijners, onder bevel van kommandant Cogneau,
adjutant Falize en eerste sergeant Berges aan het
werk om het zeer gevaarlijk goedje weg te nemen.
Ten einde de bom totaal vrij en onschadelijk te
maken, diende men te graven tot op een diepte
van ongeveer twee meter. Dit werk werd tot een
goed einde gebracht en betekent een heldendaad te
meer op het actief van onze moedige ontmiijners.

Men heeft bemerkt dat een der vuurdoppen van
de bom niet had gewerkt, op het ogenblik dat ze
werd geworpen. Aldus ontplofte het tuig niet. De
ontmijners ondervonden enige moeilijkheden om de
bom onschadelijk te maken.

Uit het blad « Le Soir ».

TE BASTENAKEN WERD EEN BOM VAN 125 KG ONTDEKT OP DE MAC AULIFFEPLAATS

Ontmijners van het detachement der citadel te
Luik, onder het bevel van sergeant David, kwamen
Donderdag in de loop van de namiddag een Engelse
bom van 125 kg. wegnemen, die bij het begin van
de jongste oorlog werd geworpen. Gemeentewerk-
lieden hadden het tuig daags te voren op de oude
Mac Auliffeplaats, nabij de Amerikaanse tank, ont-
dekt.

Vrijdag, na de middag, zal men tot de ontlading
van de bom overgaan.

Uit het blad « L'Avenir du Luxembourg », getekend
door dhr J. Heintz.

Twaalf jaar na het von Rundstedt-offensief doorkruisen de ontmiijners nog steeds de Ardennen.

Twaalf jaar geleden stortten zich de « Tijgers »
en « Panters » van von Rundstedt van uit de dichte
Eifelbossen op onze Ardennen. Een maand later
verlieten de pantsertroepen met zwart kruis een
verwoeste en met allerhande ontploffingstuigen
bezaaide streek.

In 1945 werden tientallen burgers dodelijk ge-
wond door deze ontploffingstuigen, die overal ver-
spreid lagen. Talrijke ontmiijners vielen insgelijks
als slachtoffer van hun toewijding.

Bevoegde personen voorzegen dat de volledige
ontmiijning in de Ardennen meer dan tien jaar zou
duren. Men lachte toen met deze profeten. En
nochtans.

In December jl. herdachten we de twaalfde ver-
jaardag van deze pijnlijke tragedie en regelmatig
nog wordt de landelijke stilte van onze streken
verstoord door ontploffingen, die ons eraan herin-
neren dat nog heden het gevaar vlakbij is. Heel ze-
ker is onze provincie Luxemburg niet meer wat ze
tien jaar geleden was : een vulkaan, waarop men
zich al te onvoorzichtig waagde en die op ieder
ogenblik dreigde U dodelijk te treffen. Dit neemt
echter niet weg dat nu nog het ontdekken van oor-
logstuigen dagelijks brood is.

Het aantreffen van deze ontploffingstuigen ge-
beurt soms op een zeer originele manier, zoals bij
die landbouwer van Bras-Wardin, die bij zijn te-
rugkomst van het veld, met ontsteltenis bemerkte
dat een granaat « Mills » aan zijn ploeg was vastge-
hecht, waarvan de slagpin op het punt stond te

begeven ; of zoals bij die veldwachter van de omstreken van Bastenaken, die dacht dat hij met zijn hak op een conserveerdoos kapte en in werkelijkheid zeer onaangenaam verrast werd bij het bovenhalen van een doos, die men onmiddellijk moest laten springen. Verleden jaar, te Noville, vonden werklieden bij herstellingswerken aan de baan Bastenaken-Luik, onder de baan, een vijftigtal Amerikaanse obussen.

Helaas ! De lijst der slachtoffers wordt nog steeds groter. Een jaar geleden werd een kindje in de bossen van Bertogne uiteengereten door de ontploffing van een kleine bom.

DE MARTELAARSLIJST VAN DE ONTMIJNERS

Bij de bevrijding van het Belgisch grondgebied was het werk der ontminningsdiensten zeer uitgebreid en gevaarlijk. Voor twee streken, nl. de kust en de Ardennen, had men al de specialisten van het land nodig. Vanuit Vielsalm, Bastenaken en Libramont doorkruisten verschillende ploegen de hoekjes en kantjes van de provincie Luxemburg en van een deel der provincie Luik. Het zuiveren van deze streken was een reuzewerk. Zware ongevallen hadden zowat overal plaats. Te Lierneux, Grupont en Moinet veroorzaakten ontploffingen telkens de dood van drie dappere ontmiijners. Heden staat te Stavelot een monument dat de heldenmoed van een honderdtal onder hen vereeuwigt.

Het werk van onze ontmiijners op dit ogenblik kan natuurlijk niet meer vergeleken worden met hun bedrijvigheid van tien jaar geleden. Nochtans wordt hun hulp nog regelmatig door de gemeente-overheden ingeroepen om verlaten of weergevonden springtuigen in de velden weg te nemen.

AAN HET WERK IN DE ARDENNEN.

Bij het begin van dit jaar kregen we de gelegenheid om tweemaal een kleine ploeg ontmiijners te vergezellen, die in de omgeving van Bastenaken aan het werk was : een sympathiek drietal, allen Luikenaars, reeds meer dan twaalf jaar in de bres. Onze ontmiijners waren ontboden te Bourcy om er langsheen de spoorweg een weide te zuiveren, die toebehoorde aan dhr Cyrille Dupligny. Verrast door de Duitse aantocht in December 1944, hadden de Amerikanen er een munitieopslagplaats achtergelaten, die door hen daarna werd gebombardeerd. Van dat ogenblik af had men die plaats braak laten liggen en vooraleer ze opnieuw te bewerken was het logisch dat ze eerst onderzocht werd door de ontminningsdiensten.

Niet te vergeefs doorliepen de technici gedurende verschillende dagen deze twee hectaren grond. In één uur tijd toonde de detector er talrijke verdachte hoekjes aan. Ieder maal schommelde de naald van het apparaat, dat een man ter hoogte van het gras hield, terwijl een ontvangtoestel, vastgemaakt aan

de borst van de specialist, een waarschuwend geluid liet horen. Twintig, dertig maal herhaalde zich hetzelfde manoeuvre.

Wanneer de ligging voldoende was bekend, trachtte men het geheimzinnig tuig te ontdekken. Na al de vereiste voorzorgen genomen te hebben, sneed men met een spade een breed vierkant grond uit, terwijl een derde ontmiijner tot een nauwkeurig onderzoek overging. Indien het resultaat negatief was, werd het onderzoek door middel van een peillood voortgezet. Het voorwerp van deze opzoekingen was dikwijls niets anders dan een obusscherf of een mijndeksel. Driemaal nochtans trok men uit de grond slaghoeden van mijnen, die men ter plaatse liet springen.

DOOR BERG EN DAL.

Acht dagen later troffen we dezelfde ploeg weer aan op het gemeentehuis van Noville. Op een kaart, aan de muur vastgehecht, duidde de veldwachter, dhr Maréchal, een echte te volgen motocrossweg aan. Vijf punten bakenden deze weg af, die van Recogne tot Bizory liep. Ieder dezer punten betekende de plaats van oorlogstuigen.

Om de eerste plaats - een akkergrond niet ver van Cobru gelegen - te bereiken, moesten we met de jeep langs menige slijkerige en hobbelige wegen. Het was nochtans kinderspel in vergelijking met de acrobatieën, die twee leden van het gezelschap moesten uitvoeren om te geraken bij het doel : een kleine, tussen de ploegvoren verlaten obus. Daar de obus geen gevaar opleverde, werd ze zonder meer verborgen onder het dekzeil van de aanhangwagen. En om tegen het « heilig » reglement niet te zondigen werd een rode vlag gehesen en aan de kap van de aanhangwagen een groot plakkaat « Springtoffen » bevestigd.

Gezeten aan de zijde van de chauffeur ontpopte zich de veldwachter als een kostbare gids in deze doolhof van veldwegen. « Rechts ». « Rechtdoor ». « Links ». Wanneer al deze bevelen nauwkeurig waren uitgevoerd, bolde de jeep het park van het kasteel te Recogne binnen. Ze hield vlak voor een loopgraaf stil, langsheen dewelke een gevaarlijke Duitse mijn lag, die reeds 142 maanden slechts op een linkse voettrap wachtte om haar vernielend werk te verrichten. Ditmaal was de taak delicaat. Er was geen spraak van het tuig weg te nemen, daar de minste schok het kon doen ontploffen. Met buitengewone voorzichtigheid bond een man de mijn vast aan het uiteinde van een honderd meter lange koord. Na beschutting gezocht te hebben achter een dikke boom, liet hij de mijn in de loopgraaf (overblijfsel van de wrede slag) kantelen. Daar het mechanisme waarschijnlijk verroest was, trad het niet in werking, maar tien minuten later stelde een doffe ontploffing een einde aan dit delicaat werk.

Daarna bolde de jeep op de nationale baan nr 15, die omgeploegd werd door de bulldozers.

Men houdt stil boven Foy. Uit de gracht, die langsheen de baan loopt, haalt een ontmijner drie granaten, die werden ontdekt bij een der jongste zuiveringen. In het nabijgelegen veld vindt de dienst nog een « rocket », door een ploegijzer aan de grondoppervlakte gebracht. Vijfhonderd meter verder stapt men opnieuw af. Altijd onder geleide van de veldwachter stapt de ploeg met gemeten passen een dennenbos binnen. Men zou gezegd hebben dat men met jagers, op het spoor van wild, te doen had. Natuurlijk was dit wild van zeer groot belang, aangezien het hier ging om een zware Duitse « 150 », die Bastenaken niet bereikte. Na nauwkeurig onderzoek werd het stuk op de schouders van de sterkste gehesen en naar de « munitieberg-plaats » overgebracht.

In het centrum van de wijk Luzery, werd de laatste halte van de dag gehouden en de verzameling nog met enkele eenheden verrijkt.

EINDFASE.

Alvorens naar Luik en haar citadel terug te keren, is het opmaken van een inventaris noodzakelijk. Daar een gedeelte van de springstoffen de lange terugweg niet kan verdragen, moet het ter plaatse vernietigd worden. Een ideale plaats vinden buiten de omgeving van woningen, verbindingswegen en elektrische lijnen, is niet altijd gemakkelijk. Daarom beschikken de ontmijners in iedere streek over een daartoe geschikte plaats. Voor de gemeente Noville is deze gelegen tussen Luzery en Bizory, te midden van kreupelhout lansheen de spoorweg Bastenaken - Gouvy. Langs doorweekte wegen kan de jeep er nauwelijks geraken.

In een oogwenk is het trio aan het werk. Door middel van spaden en houwelen heeft men spoedig bestaande groeven vergroot en dieper gemaakt. Daarin worden voorzichtig een zestal tuigen neergelegd, alsook 1000 gr T.N.T.poeder. Deze laatste la-

ding wordt verbonden met een elektrische draad, het geheel wordt met aarde bedekt, hetgeen de vlucht van de scherven zal tegenhouden. De draad wordt dan op een afstand van een tweehonderdtal meter afgerold en met een magneto verbonden.

Nu komt het er op aan de meest mogelijke voorzorgen te nemen. Niets wordt aan het toeval overgelaten en op een afstand van een halve kilometer wordt de toegang tot de veldweg ontzegd.

Met de veldwachter bereiken we de helling van de spoorweg, op 300 m. van het gevaarlijk punt.

Alles is klaar, het uur H. heeft geslagen. Beschut achter een enorme hoop boomstompen, verwittigt de balletmeester zijn mannen en met een krachtige beweging laat hij de hefboom in werking treden. Een ontbranding en een wind, die de naburige bossen onmiddellijk terugslaan, vergezellen een geysier van aarde, schroot en stenen. Twintig meter langs onze rechterkant snijdt een projectiel een dennetak dwarsdoor. De voorzorgsmaatregelen waren niet nutteloos geweest.

Een kwartier later keren we terug naar Luik. Hoog in de hemelsblauwe lucht vertegenwoordigt de zwarte rookkolom nog een klein punt : het eindpunt van de dagtaak.

Gedurende enkele uren waren we in de gelegenheid geweest het leven van de ontmijners van dichtbij mee te maken. We hebben toen beter de grootsheid van hun opdracht begrepen. Sedert twaalf jaar trotseren deze mannen iedere dag het gevaar. Hun enthousiasme en hun werkkijver blijven nochtans even gaaf. Dank zij hun onvermoeibare arbeid hebben ze honderden mensenlevens gespaard. Zij hebben recht op onze erkentelijkheid en op onze bewondering.

J. Heintz.

Lacht even met ons mee...

HARTELIJK

Een jong reporter moest verslag maken van een moord op een rijk bankier. Hij beschreef nauwkeurig alle bijzonderheden van de misdaad en besloot zijn bericht met deze zin :

— Gelukkig voor het slachtoffer had hij al zijn geld daags te voren gedeponeerd op 'n bank, zodat hij praktisch niets verloor dan zijn leven.

TOCH GOED

De kapitein hield inspectie. Bij soldaat Houten trok de kapitein zijn wenkbrauwen op.

— Waar is je tandenborstel, Houten ? vroeg hij.

— Hier kapitein.

— Maar, man, dat is een nagelschuier ! riep de kapitein. Je wilt me toch niet wijsmaken, dat je dat in je mond stopt om je tanden te wassen ?

— Nee, kapitein, antwoordde de soldaat, dat zou te moeilijk zijn. Ik haal m'n tanden uit mijn mond en poets ze zo !

DE DRONKAARD

— Hebt u iets verloren ?

— Ja, mijn sleutel.

- Hebt u hem hier verloren ?
- Neen, een beetje verder..... daar.
- Waarom zoekt ge dan hier ?
- Omdat het hier veel klaarder is !

LANGDURIG KREDIET

Vader. — Nu je meerderjarig bent, jongen, moest je mij maar eens een beetje gaan helpen.

Zoon. — In orde, vader. Hoe kan ik u helpen ?

Vader. — Je kan beginnen met de drie laatste termijnen van je kinderwagen te betalen.

KAZERNELEVEN

Sergeant. — Wat is het eerste wat je doet, als je je geweer gaat schoonmaken, soldaat Leynen ?

Leynen. — Naar het nummer kijken, sergeant.
Sergeant. — Naar het nummer ? Waarom ?
Leynen. — Om er zeker van te zijn, dat het mijn geweer is !

KINDEREN

Jantje, Rikske, 7 jaar, spelen met Bertje, die 6 jaar is.

— Zullen we soldaat spelen, Jantje ? vraagt Rikske.

— Mij goed. Ik ben China en jij Japan. Wij vechten met elkaar.

— En wat ben ik ? vraagt Bertje.

— Jij... eh... Jij ben de UNO.

— En wat moet ik doen ?

— Niks, natuurlijk !

VRIEND ONTMIJNER,

Indien ge uw bijdrage nog niet hebt gestort, doe het zonder dralen vandaag nog.

Zo ge u niet rechtstreeks tot uw afdeling kunt wenden, doe een storting van 40 fr. op postrekening 7537.94 van de Verbodering der Ontmijners van België, Sint Jansstraat, 30, Tervuren.

Gelieve uw naam, voornamen en juist adres te vermelden.

U weet wel dat hoe meer we gegroepeerd zijn, hoe talrijker we zullen zijn en hoe sterker we zullen staan om de verwezenlijking onzer gewettigde verzuchtingen te bewerken.

Vriend Ontmijner, dank U.